

जामीज जीवाचा अस्सल अविष्कार : बोरी बाभळी

व्ही. ए. पाटील

बी.पी. आर्ट्स, एस्.एम.ए. सायस अँड जे.जे.सी.जॅमर्स कॉलेज चाळीसजंवा

सारांश : 'बोरी बाभळी' हा रा.र. बोराडे यांच्या विविध सतरा जथांचा संग्रह आहे. हा जथा संग्रह डॉ. तारा भवाळकरांनी संपादित केलेला आहे.

प्रस्तावा :-

रा.र. बोराडे हे मराठवाड्यातील एका प्रतिभावंत आणि प्रथितयश लेखक आहेत. ते जामीज भाषात जमलेले जामीज जीवा अणुभवलेले, जामीज जीवाचे सुज्जम गिरीज्ज ज्जरे व त्याच भाषेत अणुभव शब्दांजित ज्जरे लेखक आहेत. त्यांनी जथा, जं दबरी, पाटज, समीज इत्यादी वाङ्मय प्रजरात विपुल लेखा केले आहे.

रा.र. बोराडे यांच्या साहित्याची प्रेरजा :-

रा.र. बोराडे यांचे साहित्य जामीज आणि प्रादेशिक साहित्य म्हणून ओळखले जाते. त्यांच्या साहित्यात आलेला भूप्रदेश आणि लोकांजिवा हे मराठवाड्यातील लातूर जिल्ह्यातील आहे. त्यांच्या साहित्यात जामीज वास्तव, जामीज संस्कृती आणि जामीज बोली यांचा अविष्कार झाला आहे.^१ त्यात जामव्यवस्था, ढृषिजेंद्रित संस्कृती, जेडे, त्यांचा परिसर त्यात वावरजारी माजसे त्यांची जीवारीती, आचारविचार व राहीमा, शेती, गिसर्ज जामीज जीवातील सुजदुःजे, चढ उतार, स्थितिजती या सर्वांचा अविष्कार झालेला आहे.^२ हा अविष्कार मराठवाडा भूप्रदेशातील लोकांजिवाचा असल्यामुळे त्यांचे साहित्य जामीज आणि प्रादेशिक म्हणून ओळखले जाते. भीमराव वाघचौरे म्हजतात "जामजीवा हीच त्यांची लेजाशिष्टा आहे आणि या जीवातील दुःज, वेदा हीच त्यांच्या लेजाची प्रेरजा ठरली आहे."^३ प्रा. द.ता. भोसले म्हजतात "मराठवाड्यातील भाषात रुजलेला आणि जामीज जीवाचा माःपूर्वज अविष्कार ज्जरे आणि जामीज जीवाच्या स्थिती ज्जतिची गोंद ज्जरे लेखक आहे." ^४ स्वतः रा.र. बोराडे ही स्वतःच्या लेजाबद्दल भूमिज व्यक्त ज्जरेतात म्हजतात "जामीज माजसाचं ज्जजं मी बघत होतो आणि त्यांचं ते रुप माझ्या सृजाशील माला जाजवले त्यांचं चित्रज मी माझ्या साहित्यात ज्जरीत होतो."^५ रा.र. बोराडेयांच्या या जथा मराठवाड्यातील मध्यमवर्जीय शेतजरी व शेतमजुरांच्या जीवातील प्रश्न, समस्या, ज्जैटुंबिज सुज दुःज, आर्थिक स्थिती, सामाजिक गिती जल्पा, रितीरिवाज रूढी परं परा, पुरूषप्रधा जुटूंब व्यवस्थेतील स्त्रियांचे जीवा, त्यांचे स्था, त्यांची सुजदुःजे त्यांचे विविध पातेसबंध, स्त्री पुरूष संबंध या सर्वांचा अविष्कार या जथा संग्रहात झालेला आहे.

ज थांचे स्वरूप

बोरी बाभळी हा ज थासंज्रह एज प्रातिर्धिज ज थासंज्रह म्हजू लजात घेज्यास रजा आहे. या ज था संज्रहातील सर्वज था या जु टुंबज था आहेत. या ज थामध्ये स्त्रीला जेंद्रस्थानी ठेवू तिच्या जीवाचा ज टूट्टी बज , सामाजिज , आर्थिज , मासिज , अंजो जीवाचा शोध घेतला आहे. व्यक्ती , जु टुंब , जात , प्रदेश या संदर्भाबरोबर गिसर्जाचा ही जीवावर होजार । परिजाम टिपलेला आहे. जामीज जीवाचा गिसर्जाचे स्थान , गिसर्जावर आधारलेली शेती , त्यामुळे आर्थिज संपन्नता , जिंवा दैय , दा रिद्रय, दुःज यांचे ही वर्जा या ज थामधु व्यक्त झालेली आहे. डॉ. बाबुराव उपाध्ये म्हजतात “जामीज समाजात राहू त्यागी जामीज जीवा अुभवले या शोषज व्यवस्थेचे चटजे त्यांा सहा ज रावे लाजले. जेडयातले दैय, उपासमार, ज रटेप जा तसेचे ढोंज आजि दंभ त्यांी जवळू अुभवले. तेच त्याच्या लेजात उतरले आहे. ”^६ अशा प्रजरे विविध विषयांवर विविध दृष्टीज जेजातू जामीज जीवा साज र जे ले आहे .

गिसर्ज आजि जीवा : -

गिसर्ज हा जामीज जीवाचा अविभाज्य घटज आहे. गिसर्जावरच येथील जीवाचे चा ंजले वाईट रूप अवलंबू असते . शेती हे येथील लोजंच्या उदरगिवाहाचे साधा आहे. त्यामुळे गिसर्जाच्या लहरींवरच जीव गाचे स्वरूप अवलंबू । असते. ज धी अतिपाऊस तर ज धी अवर्षज यामुळे येथील लोजं जे जीवा ज ष्टमय , दुःजी बालेले आहे. ज धी वेळेवर पाऊस पडत ाही ,तर ज धी पेरजी लांबते म्हजु । शेतज री हवालदिल होतात . शेतमजुरांा ज म्ने मिळत ाहीत. पर्यायो उदरगी र्वाहाचा प्रश अधिज जंभीर होतो . घरातील माजसे पोसजे ज ठीज होते. याचा परिजाम घरातील स्त्रियांवर होतांा दिसतो. ‘चुंबळ’ या ज थेत पाऊस पडत ाही जायला धाय ाही, म्हजु सासरा (लिंबाजी) सुला माहेरी पाठविज्याचा प्रयत ज रतो. तर अजोदरच पाउसपाजी ाही आजि लेजीला आजले तर जाज्यापिज्याचा अधिज त्रास होईल म्हजु बाप (तात्याबा)मुलीला माहेरी आजत ाही. ‘पाझर’ ज थेत दुष्जालसदृश्य स्थिती गिमाज झाल्यामुळे यशोदा शेती असू ही घरात धाय असल्यामुळे चिंताज्रस्त होते. आपल्या ती मुलांा पोसज्याचा भार तिला असहय होतो. तेव्हा माहेरच्या लोंजं जे आपजास ज हीतरी धाय मिळेल या हेतू जाते तेव्हा भरपूर शेती असज ारे धाय पिज विजारे वडील आजि भाऊ तिच्याजे तोंड फिरवितात. ‘तोल’ या ज थेत ही हातावर पोट असलेल्या, रोजजार ज रुा जजजाच्या गियजे ला ज म मि ळत ाही. त्यामुळे जजजे ज ठीज होऊ जाते. शेतज री, शेतमजुर, सालदार, स्त्रिया या सर्वांच्या जीवात गिसर्जाच्या लहरीपजामुळे दुःज गिमाज झालेले आहे. ‘जेळ’ मधील सोाकज । ‘तोल’ मधील बायजा. ‘चुंबळ’ मधील तात्याबा ‘सिमंता’ मधील जि सा ‘बोचज’ मधील सालदार या सर्वांच्या जीवावर गिसर्जाच्या लहरीमुळे दुःजाची जडद छाया पसरलेली दिसते. येथील म ाजसांचे प्रेम ही गिसर्ज फुलला, बहरला जी बहर येतो आजि गिसर्जाचा पाहा आटला जी प्रेम ही आटते.

स्त्री दुःज :-

‘बोरी बाभळी’ ज थासंज्रहातील स्त्रीदुःजाचे ज रज पितृसत्ताज जु टुंब व्यवस्था आजि पुरुषाचे वर्चस्व हे होय. पुरुषी वर्चस्वामुळे स्त्रीची जु चंबजा होतांा दिसते. जीवाच्या सर्व आर्थिज ाडया आजि गिर्जय पुरुषांच्या हातात असल्यामुळे स्त्री परावलंबी बालेली आहे. ती जुलामजिरीचे जिजे जजते. या व्यवस्थेत ती उपरेपजो वावरत ाा दिसते. तिला जसे माहेर परजे तसेच सासर ही परजे इ ाले आहे. त्यामुळे ती दोही घरात उपरीच ठरते. ती जु ठे ही पाय रोवू उभी र ाहू शज त ाही. ‘चुंबज’ ज थेतिल पुतळा सू म्हजू सासरी जाते. आजि पाऊस पडत ाही म्हजू सासरा तिला माहेरी जेज्याच । सांजावा पाठवितो. आजि ावरा ही त्या गिर्जयाला साथ देतो. वडील ही जाज्यापिज्याच्या त्रासामुळे तिला माहेरी तेत ाहीत. ‘पाझर’ ज थेतिल यशोदा माहेरी जेली तर तिचे दुःज मापासू जेजी जाजू घेत । ाही. जिंवा तिच्या दुःजात जेजी मामोजे जेपजो सहभाजी ही होत ाही. ‘सिमंता’ या ज थेत पाच हजार हुंडा देऊ मुलीचे लज ज रुा दिले जाते. िंतर थोडयाच दिवसांी मला ती पसंत ाही म्हजू ति ाला त्रास देऊ माहेरी पाठविजारा ावरा आजि “आमची लेज आम्ही

तुज्या घरात दिलीया तिच्या बऱ्या वाईटाचा तू धी हायीस, तिला पांदव हाई तर आडविहीरीत ढजलू दे”. असे लिहायला सांज्जारा भाऊ यशवंता आजि त्यात जही। बोलता। झोपता जळयात दाटू पुहा पुहा येजारे हुंदजे ओठावर ओठ ठेवू आतल्याआ त जिळजारी सिमंता, ‘दिमाज’ जथेत मुलजा होत नाही म्हजू मारजारा वरा परशामांज ‘बोचज’ मधील तु मला पसंत नाहीस म्हजू जुरावाणी मारजारा व हाज लू देजारा धाज ला मालज. जही ही दोष असता आईच्या सांज्ज ावरु सुला जाडी त बसविजारे ामदेवराव लेजीच्या त्रासाचं उट्टे जाढू। आंद व्यक्त जरजारे बळीगाा दिराच्या आश्रयाो राहजारी आजि मुलांा शिजवू पाहजारी व जाऊच्या व दिराच्या वर्चस्वातू मुक्त होज्यासाठी भावाज डे जाते तेव्हा “पुहा आसं एज ल जव्हा माज्या दारात यायचं हाई” असं म्हजू तिला घराबाहेर जाढजारा ‘आटापिटा’ जथेतील भाऊ. ‘थजी’ जथेतील जीवात सुसताच रंज उडविजारा, फक्त ज ामापुरता दुसऱ्याला जवळ जरज ारा दुसऱ्याच्या भावोची जदर। जरजारा, पत शिवाय आजजी एज लफड बाळजजारा विश्वास पाटील, थजी घातलेल्या घोडीच्या जीवासारजी आपल्या जीवाची जथा आजि व्यथा आहे हे जळू ही रडयात हुंदज। दाटला तरी डोळे जच्च मिट्टा उभी राहजारी र जेल, पुरुषाच्या अत्याचारास बळी पडलेली ‘पंचामा’ जथेतील ार्मादा पुरुषी शोषजाला जंटाळू स्वतःला पेटवू घेऊा जळत उभी राह ते. ‘हरिजी’ जथेतील सुमा ही जिल्हा परिषदेची सदस्याबाू शासा व्यवस थेत समाविष्ट झाली तरी तिला ावऱ्याच्याच दबावाजाली जाम ज रावे लाजते.

स्त्रियांचे शोषज :-

या जथासंज्रहातील स्त्रियांचे विविध प्रजारे शोषज होताा दिसते त्या पुरुषांच् ा वासोला ही बळी पडलेल्या दिसतात पुरुषाचे वाज्जे पाहजे त्यांची वासायुक्त ाजर, वजवजलेले डोळे, अशिलल हावभाव, आचज ट विचजट भाषा इ. मुळे स्त्रियांा वेजवेजळया प्रसंज्जा सामोरे जावे लाजले आहे. ‘तोल’ जथेतील संपत जायज वाड रोजो बोलावज्यास येतो. आजि म्हजतो “मला टुप्यातल्या बायज ा जेत तुम्ही एज टयाच हव्यात. असे म्हजू तिचे लज वेधु घेज्यासाठी हसतो. जा जरतो, विविध चाळे जरतो. आजि एज टीला मळयात येज्यास सांजतो माजोजता रोजजार देश असे प्रलोभा ही दाजवितो”. ‘दिमाज’ जथेतही भरल्या अंज्जची सावळया रंज्जची व शहरी वळज्जची बाई एस.टी मधुा उतरलेली पाहूा हॉटेल मधली मंडळी चेजळते, सजळयाच्या ाजरा जवऱ्या बावऱ्या होतात. अधु ाजर ताजीत पाहजारा जंडेराव तात्या, बोलज्याची संधी मिळजार म्हजू आदी झालेला हॉटेलवाला दत्तु जराडया, हातातली जपबशी टाजू लालचावल्या रजों जच्च देहाज डे पाहात हा माल मिळाला तर जमाचा हमाल होज्यास तट ार झालेला विष्णु जमदाडे. तिला बधुा सावरुा बसजारा बळीराम घुले, तिच्या जतीी चालजारे, विषय वासोी भरलेल े आजि जाम वासोी बरबटलेले दिसतात. तसेच वासापूर्तीसाठी पती असू ही मेव्हजीच्या अंथरुजात शिरजारा राधिजचा दाजी, स ोडू दिलेल्या पती ला एज रात्र जेवायला व झोपायला बोलविज्यासाठी जोंडा घोळजारा परशा मांज, राधिजला रजेली म्हजू ठेवजारा सलिम मुसलमाा, पती सोड लू ाजरेल बाईजवळ रात्रदिवस राहजारा धाज ला मालज (बोचज), साधुच्या ादी लाजू जेलेल्या मासा च्या बायजोवर डोळे ठेवजारा व पाजंदीत अडवू लज्जबदल विचारजारा सदाशिव जिंवा साधु रुपांत असू ही भोज घेजारा साधु ‘पंचामा’ जथेतील लफडेबाज जशीाथ घोरपडे, विधवेची चौंशी जराजारा जमादार आजि त्याला साथ देजारी पुरुष मंडळी वासाामय ाजरो पाहतात. अशिलल प्रश विचारुा स्वःची लैज्जि तृप्ती भाजवू घेतात. ‘बोळवज’ मधील म्हातारीला जामाला जेजी बोलवत नाही, परंतु तिच्या सुंदर आजि तरुज मुलीला मात्र जामाला बोलविजान्यांची संज्या वाढते. अशा प्रजारेची पुरुषी वृत्ती जाजवते.

जामभावोचा अविष्जर :-

बोरीबाभळी जथासंज्रह स्त्रियांच्या जामजुधेचे ही वर्जा आलेले आहे. या स्त्रियावर असलेले दडपज,तितीयिमचे बंधा यामुळे त्यांचे वर्ता ही बदलले दिसते ‘जेळ’ या जथेतील पराजंदा झालेला वरा त्यामुळे उदास झालेली पती वासोच्या प्रबळतेमुळे आजि, ावऱ्याची पुहा पुहा येजारी आठवज वाढल ेली अस्वस्थता यामुळे ती रात्र रात्र जाम जरजारी माला जंबूत ठेवज्याचा आटोण ट प्रयत जरजारी जेव्हा वेदाा असहय होऊा अंज जळया लाजते तेव्हा वेळजळ ा पाहता अं जावर थंड पाजी ओतूा घेजारी माय ाची जुजामाय.

जिं वा वाट चुज लेलं पाजरु हाय, आज ा उदया यील वापस या शब्दांवर विश्वास ठेवू जजते पज पदरी गिराशा येते, तिच्या वासा ऊफाळू येतात शरीराची भूज तिला अस्वस्थ ज रते, वेडी पिसी बावते पौजंडावस्थेतील मुलाचा स्पर्श तिला वेडा बावतो तिची स्थिती इस्टेरियासारजी होंते. दिसेल ती वस्तू फेजू देते ज शात ही ज ही मिसळते मोडतोड ज रते, तिचे झोज जाऊ लाजतात तिला धाप लाजते अंजातू पाजी वाहू लाजते आजि शा चढल्यासारजी पिपचीत पडू राहते, उदास ब ाते, ठामपजे भाव ांचे दमा ज रू स्वतःला सांभाळत जजते. ‘बोचज’ जथेतील पुतळा वरा असू ही तो चार चार दि वस घरी येत ाही याचे तिला दुःज आहे. अशा या समाजीयामामुळे दुःज दाबू दडपू ठेवजाच्या स्त्रिया आढळतात.

तर समाजीयमांचा ा जुमाता आपल्या मर्जाप्रमाजे वाजजाच्या व्यक्तीरेजा ही या ज थांतू प्रजट होतात. ‘दिमाज’ मधीली भरल्या अंजाची सावळया रंजाची शहरी वळजाची म्हसा मांजाची मुलजी राधिज ा ही जायला प्यायला ल्यायला पोसायला चांजलं चुंजलं मिळते म्हजू पहिल्या वन्याला सोडू दुसऱ्य ाची रजेल बाते जिं वा लेजीं वाजडे पाऊल टाजलं तरी दुःज ा ज रता उलट ति आलेले ज पडे आंदो घेऊ हुस्सारी वाज, तो तुज्यावर जुस तवंरच मायंद ळ ज माई ज रू घे ति थं ठिवायची अडचज आसंल तर हितं आमच्या जवळ आजू ठेव म्हजजारी राधिजंची आई शेवंता. ‘बोचज’ मधील धाज ल्या मालजची जरेल आवा. ‘मुजवटा’ मधील रोज वा जडी हुडजयची सवय असलेली सुताराची चंपा, ‘थी’ मधील सलमा जशीथ घोरपडयाशी संधा साधजारी जळयाची पुतळा, ‘बोळवज’ मधील वयात आलेली, रंजो जोरी, ाजी डोळी रेजीव असलेली पाहता जजीच मा ात भरजारी भूल पाडजारी व ओज ा झुलवजारी सोजर अशी स्त्री पात्रे आढळतात.

स्त्री स्वभावाची विविधता :-

या जथा संज्रहात विविध स्वभावाच्या स्त्रिया आढळतात. सासूपजा जजविजाच्या, शोषित, मुजपजो सह ा ज रजाच्या व स्वच्छंदवृत्ती वावरजाच्या व्यक्तीरेजा ही आढळतात. ‘पाझर’ मधील प्रयाजबाई, धुजं मधील रक्माची सासू सवितामाय, ‘धाज’ मधील सारजाबाई, ‘बोचज’ मधील जाबाई या स्वतः गिर्जय घेतात व तो इतरांवर ही लादतात. ‘चुंज’ मधील शेवंता आपल्या मुलीवर ज ही आळ आला जी जय ? म्हजू घाबरते, ‘धुजं’ मधील सवितामाय वया वरीला म्हजजे सुला लेजी प्रमाजे सांभाळते पज आपल्य ा लेजीला त्रास होतोय असे समजल्या बरोबर सुला त्रास दयायला सुरुवात ज रते. ‘सिमंता’ मधील आसाबाई म्हशीची शिंज म्हशीला जड ाहीत लेजीला घेऊ या असे सांजते. अशा संवेदाशील स्त्रिया बरोबर परिस्थिती शी सामा ज रजाच्या स्त्रिया ही आढळतात.

‘पाझर’ मधील यशोदा ती मुलां सांभाळ ज रता मेटाजुटीला येते तरी ही ती जिदी ाे जजते, ‘जेळ’ मधील सोाकज ा पुढाज र घेऊ ज ामाची जुते घेते स्वतःही ज ाम ज रते व इतरांही ज ाम पुरवते. ‘तोल’ मधील बायजा अपार आजि अथज जष्ट ज रते. ‘आटापिटा’ मधील विधवा सर्वाचा विरोध स्वीज रू मुलां शिज विज्यासाठी धडपडते जडजळ ाळावर रोपंट वाढविज्याचा प्रयत ज रते.

ज ही स्त्रीपात्रे विचित्र स्वभावाची आढळतात ‘धुजं’ मधील सरळ ा बोलजारी मर्मावर बोट ठेवू दुसऱ्याच्या संसारात दुःज गिर्माज ज रजारी बाजिदी स्वभावाची ज्या, सुला लेजी प्रमाजे वाजविजारी सवित ामाय दुसऱ्याचे ऐजु ा आपल्या सुजडे तुंबलेल्या म्हशीसारजी बघते व सपज जालात मारते. आजि मायीचा वारंवार उध्दार ज रते जिं वा ‘धाज’ मधील सारजाही सुच्या आईबापाचा वारंवार उध्दार ज रते आजि जो पर्यंत सुेला माहेरीेऊ सोडजार ाही तो पर्यंत उठजार ाही, तोंडात पाजी ही घेजा र ाही. असे सांजते . ‘आटापिटा’ मधील पन्याजा मतलबी, स्वार्थी भावोी पछाडलेली आजि जाऊला पाज्यात पाहजारी, वन्याचे ज ा भरविजारी आहे. जिल्हापरिषदेची सदस्या असू ही व बोलज्याचा अधिज र असू बोलज्यास जूच जाजा री सुमा सावत्र मुल ाला सज्या मुलासारजा जीव लावजारी इंद्रजितची बायजे अशा जि तीतरी वेजवेजळया स्वभावाच्या स्त्री व्यक्तीरेजा या जथासंज्रहात आलेल्या आहेत.

पुरुषपात्रांची विविधता –

बोरी बाभळी ज थसंज्रहात जशा विविध स्त्री व्यक्तीरेजा अवतरल्या आहेत तशाच पुरुष रेजाही अवतरल्या आहेत. ज थज्जर व्यक्तीच्या वृत्ती, वृत्ती, उच्च, स्मृती, विचार ज ल्या, भावा संवेदा विचारप्रजाली जीव पध्दती आदिच्या चित्रजातू व्यक्तीची प्रतिमा निर्माज ज रतो या जंज्जधर पाटलाच्या विधााची आठवज या ठिज्जजी होते. या ज थ संत्रहात आढळजारी पुरुषपात्रे ही वेज्जेळया स्वभावाची आहेत. ज ही हेज्जट ज ही स्वतः निर्जय प घेजारी ज ही भोळी भेळट तर ज ही दुसऱ्याच्या निर्जयाप्रमाजे वाज्जारी आहेत. ‘चुंबळ’ मधील राजीट हेज्जट स्वभावाचा सासरा, ‘सिमंता’ मधील जावयाला वठजीवर आजी महजजारा पारायज पाटील, ‘धाज्ज’ मधील तुम्ही वेज्जेळे पिघजार असाल तर मी इथे मुलीला ठेवतो, मी शेळपट माजूस ाही ाज्ज घासजारा ाही दो तिथं चार हजार पैसे लावू दसपट उजवं घर मिळवू देई महजजारा शेवंताचा बाप, ‘दिमाज’ मधील मुसलमााज्ज डे रजेली म्हजू राहजान्या बहिजीला घरात पाय ठेवू देजार ाही म्हजू संतापाो पेट लेला राधिजे चा भाऊ अच्युत, ‘बोचज्ज’ मधील ाज्ज दाबल्या शिवाय तोंड उघडजार ाही म्हजू हट्टास पेटलेला बळीगाा. ‘पंचामा’ मधील परस्परांविरुध्द वैर ज रजारे ज शिशाथ घोरपडे आजि मुज्जुं द शिंदे, ‘हरिजी’ ज थेमधील आपल्या मार्जात आडवा आलेल्या वामाराव धडा शिज्ज विज्यास तयार असलेला बलवंतराव अशा जि तीतरी व्यक्तीरेजा अशा विविध स्वभावाच्या आढळतात.

ज ही व्यक्तीरेजा आपल्या बायज्जेपुढे जिं वा मुलांपुढे ज हीच निर्जय प घेजान्या आहेत. ‘चुंबळ’ मधील दुसऱ्याच्या घरी ाज्ज री ज रजारा तात्याबा, पतीच्या सांज्ज्याासार वाज्जतो. ‘जेळ’ मधील पतीला प सांज्जता साधुबरोबर जंज्जथडीला जेलेला वरा पंच ाज्ज पाहजारा पज दुपारच्यापारी एज्जटीला घरी बोलविजारा रामबाबा, ‘पाझर’ मधील मुलापुढे ज हीही प ज्ज रु शज्ज जारा अज्जतिज्ज झालेला श्रीरंज, ‘सिमंता’ मधील दिलदार स्वभावाचा सुला आपल्या मुलाो ांदव वे म्हजू भिंतीला धडज्ज देजारा व्यंज्जटराव. ‘धाज्ज’ मधील बायज्जेच्या महज्ज्याप्रमाजे बोलजारा बायज्जेची विांती ज रजारा व सुच्या ज चाट यात सापडलेला यशवंतराव, ‘जाठोडं’ मधील बायज्जेची बाजू प घेजान्या सिमंताचा भेळट वरा, पेशाला घाबरु पतीला दवाजायात ा जेजारा लिंबाजीरावा तर पतीची जळजी घेजारा व सासुची आपुलज्जिं चौज्जशी ज रजारा सोपाा वडिलांऐवज्ज ा स्वतः निर्जय घेजारा लिंबाजीचा मुलज्ज जंज्जराम जाम प रता बायज्जेच्या जीवावर बसू जाजारा, देवळात जिं वा धर्मशाळेत लोळजारा पतीची छेड जढू आपली माफी माजीतली म्हजू स्वःताची बहादूरी दर्शविजारा तोल मधील तिचा वरा, याशिवाय लेज्जिच्या दुःजामुळे रडजारा बळीगाा ा (बोचंज्ज) बायज्जेचे ऐज्जु ा भावज्जयीला राहायचे तर ाट रहा हाईतर वेज्जळं व्हा महज्जजारा तसेच दादो लोज्जचं उपसलेल ं ज्जर्ज फिटेपर्यंत वाटजी मिळजार ाही असा सांज्जजारा संभाजी, ‘बोचज्ज’ बायज्जेचे ऐज्जु ा बहिजीला घराबाहेर जढजारा दामाजी, हरिजी मधील राजज्जराज्ज ात तरबेज असलेला व स्वतःचे बस्ता बसविजारा वाम ाराव, ‘थिटा’ मधील पहिली पती वारली दुसरी ज रज्याची इच्छा ासताा ही आई मामांच्या आझ्हा जातर लज्ज ज रजारा, मुल होऊ ाये म्हजू ऑपरेशा ज रु घेजारा इंद्रजित अशा जि तीतरी व्यक्तीरेजा ं ाधू व्यक्ति स्वभावाची विविधता जाजवते.

ज थसंज्रहाची भाषाः -

‘बोरी बाभळी’ या ज थसंज्रहातील भाषा ही मराठवाडयातील लातूर जिल्हापरिसरातील बोली आहे ती अज्जत्रिम, स्वाभाविज्ज असू स्थल -जाल प्रसंज्ज व्यक्ति, लिंज्ज, वय आदिसंदर्भारुप अविष्कृत झालेली आहे. “ती त्या मातीतू जमाला आलेली आहे. लेज्ज ा मराठयावाडयाची बोली अत्यंत प्रतिभो आजि जौशल्यो वापरली आहे.....”^१ त्यामुळे ािसर्जाचेचित्रज असो ज्जि व्यक्तीरेजा असो, अतिशय जिवंतपजे साज्ज ार होताा दिसतात.

गिसर्ज वर्जा व परिस्थितीचे चित्रण : -

“धाज टा पुज जोरडा जेला पज थोरला पुज चा पाऊस दजक्या झाला, जोळंबलेला पेरज्या झपाटयां झाल्या जिमी बसलेल्या लोजां जामं लाजली दिवसांतू एज वेळा ज होईा पज लोजां पो टभर जायला मिळू लाजलं” (पृ.४०) ‘जेळ’ ज थेंतील ‘जावातली जुरं आताशी जुठं आज रावर जेली व्हती दृष्टी पर एवढयात मायचे राजभांडे झाले होते. पोतरा भुई सारवू झालं होतं. (४५) जिं वा ‘पाझर’ ज थेंत पाऊस पडल्यामुळे गिमाज झालेल्या परिस्थितीचे अतिशय बारज इी जे लेले वर्जा जिं वा जेडयातील बसस्टॉप वर बसलेल्या रिजामटेज डया लोजांचे जे लेले वर्जा अतिशय बारीज सारीज तपशीलसह आले आहे - ‘राधिज जाटजावच्या बसस्टॉपवर उतरली तेव्हा उहं गिवली होती, ती चार रिजाम टेज डी माजसं बसस्टॉप जवळच्या झोपडीवजा हॉटेलच्या तोंडाशी बसली होती. चहापीत जावातल्या जुजाच्यातरी जुजाळक्या जरीत होती राधिज बसमधु उतरताच त्यांच्या जजरा तिच्याजडं वळल्या आजि’ (पृ १०२) अशा प्रजारे जीवंत चित्र रेजाटजारी ही भाषा आहे.

जीवंत व्यक्तीरेजाटा ज रजारी भाषा: -

या ज थामधु व्यक्तीरेजांचे जे लेले वर्जा प्रत्यज वाचजं समोर तरळते उदा. ‘दिमाज’ मधील राधिज जे वर्जा बोळवज मधील सोजाचे वर्जा (पृ.१६७) ‘मुजवटा’ मधील साधुचे वर्जा (१२०) जिं वा सुताराच्या चंपाचे वर्जा, (पृ.१२१) ‘सिमंता’ मधील शिवरामाचे ‘बोळवज’ मधील म्हातारीच्या स्वभावाचे वर्जा, जिं वा प्रसंज जसाच्या तसा उभा ज रज्याचे सामर्थ्य या भाषेत आढळते. ‘धाज’ मधील सारजाबाईचा भांडज जरा झोपलेल्या प्रसंज जेळ मधील भांडज जरा झोपलेल्या प्रसंज, जेळ मधील भांडज जरा झोपलेल्या प्रसंज जुजाबायच्या वासाच्या उमादाचा प.संज, ‘मुजवटा’ मधील साधु जेलेल्या अत्याचाराचा प्रसंज, ‘थी’ मधील घोडीच्या वासाउमादाचे वर्जा हे भाषेचे सामर्थ्य जाजवू देजारे आहे.

भावदर्शज भाषा: -

मोदशज जिं वा भावदर्शज घडविजारी ही भाषा आहे. ती जधी उपमा, जधी प्रतीमा, जधी रूपजे तर जधी सुभाषीत वजावाक्यातु पात्रांच्या मातील भाव प्रजट जरते. मातील आंदोलो टिपते. उदा. I. ‘आत्याबायचा आवाज चिजलात भिजलेल्या चिपाडावागी झालता.’ (पृ.६६) जिं वा शेवंताला घेवु गिघालेल्या जाडीच्या चाजच्या धावेला मा चिपजलं व चाजची धाव आजि जडबडीत जमी यांच्यामध्ये चेंजरत चाललं (धाज ८९), थिता ज थेंत इंद्रजित सत्य जथा जरतो. तेव्हा ज्या घरात आपज बसलो ते घर आपल्या अंजावर जोसळत आहे असं तिला वाटले. (पृ.१६४) ही भाषा जसा भाव जिं वा आभुव आहे तसाच प्रजट ज रज्याचा व रेजाटज्याचा प्रयत जरते. म्हजुच एजच शब दांच्या विविध छटा टिपलेल्या जिं वा व्यक्त झालेल्या दिसतात. उदा. जरेच्या संदर्भात - भिजलेल्या जरों (४९), बारीज जरों (५३), उदासली जरों (४८) असहय जरों (८८) भिरभिरत्या जरों (१२४) जिं लजि लत या जरों (९७) तहाल्यावाजी जरों (१३४) जरडी जर (१६१) पिचपिच्या जरों (१६५) जिं वा रडज्याचे भाव व्यक्त जरता. भरल्या डोळयां (४४) डोळयाला पा झर सूटला (११२) टीपं जाळत (१२८) डोळयांत पाजी टचटचलं (८१) डोळयांता जळजळत पाजी (४७) अशा वेजवेजळया शब्दांतु त्या त्या आभुवाचे अचुज प्रत्ययजारी वर्जा जे ले आहे.

ज थासंज्रहातील वैशिष्ट्यपूर्ण शब्द :-

या भाषेत त्या परिसरातील प्रचलित असलेले विविध भाषेतील शब्द आभुवाचे वेजळेपज जाजवू देता आढळतात त्यात फार्सी, इंज्रजी, हिंदी, भाषेतील शब्द ही आलेले आहेत. तसेच सीमाप्रदेशातील संमिश्र शब्दांचा भरजा ही या भाषेत आढळतो. जास

मराठवाडी बोलीचे शब्दसामर्थ्य वैशिष्ट्यपूर्ण असलेले दिसते त्यात वस्तू विषयज , धाय विषयज , ऋ षी विषयज गामे सर्वामे जिं वा जिं यापदे वजैरे आढळतात. उदा. तामा तवा , ज टवट , शिक्क , दुरडी , ज जीज , उतरंड , मटजुलं , रज टं , पटजुर , सोळा , बोळवजं , जजं , धीरडं , जुळवजी ,सांडजे , जेरडयास, वैरज ,जिळीसापत्या , राशिया जोवऱ्या , डाहळज ,उलिसा वेळ ,दिरंज ,वज त , इ पावळत ,मोप ,चुंजड ,जोपट , ास , अडजि ता , बाज इ. जिं वा तापट डोजं , जोवळं रोप टं ,जजळावाजी अंधार ,देजज तारूज्य ,वाटचुज लेलं पाजरू , अंज घुसळल्यावाणी , भुत माजं लाजल्यावाणी , दिज आल्यावा णी वजैरे या ज थसंज्रहात इंज्रजी शब्दही आढळतात. उदा. डाक्टर, पर्स, आप्रेशा, पेमेंट, तिजिट, मेंबर, सेजे टरी, पी.ए. वजैरे इंज्रजी शब्द आढळतात.

वाक्प्रचार आजि म्हजी :-

या बोलीत ओज वाजप्रचार आजि म्हजी योजिलेल्या दिसता उदा. जरेजालू घालजे धाजेदोरे जुंफजे, जिंव्हारी बस जे, चोळामोळा ज रजे, शरीराला आजर येजे, जेरज चऱ्या सारजे वाजविजे, गिजायची लायजी संज, जोंडा घोळजे, पोट जाळजे, मा जाली घालजे, मा फिरविजे, इ. जिं वा म्हशीची शिंज म्हशीला जड ाहीत. यासारज्या ओज म्हजी या ज थसंज्रहात अधू -मधू आलेल्या आहेत.

थोडक्यात बोरी बाभळी हा ज थसंज्रह ओज वैशिष्ट्याणी युक्त असलेला विविधतों ालेला ज थ सज्रह आहे. या ज थसंज्रहाचे बोरी बाभळी हे शीर्षज अतिशय संमर्पज असू त्यातू समाजातील स्त्रियाचे जीवा, अस्तित्व, समाजिज दृष्टी, तिची व्यथा, तिचे जार्य, तिचे रुप रसजंध स्पर्श या बरोबरच तिची सर्जाशीलता प्रज टजारी आहे. बोरीबाभळी या जुंठे ही, जोजत्याही जमि गीत उजवजाऱ्या, झजडत, संघर्ष ज रत जजजाऱ्या, चिज टपजो जजत सर्व सहा ज रजाऱ्या, दुसऱ्याच्या संरजज ासाठी स्वतःउपयोजी पडजाऱ्या, जरी दुसऱ्याच्या जरेतू जमी महत्वाच्या वाटत असल्यातरी त्याची जंत ा ज रता मुज पजो उभ्या अस ालेल्या शोषित, लोज ऱंच्या वाईट दृष्टीच्या बळी पडजाऱ्या जोवळयापजी जोजी जुंढेल जी जय, जाईल जी जय यांची भीती असजाऱ्या, दुसऱ्यासाठी सर्वस्वाचा बळी देजाऱ्या रात्रदिवस घरासाठी अथज परिश्रम ज रजाऱ्या आजि प्रतिजूल परिस्थिती मध्ये ही आपला विस्तार अवाढव्य ा झाला तरी जिं वा फुलाफळाचे जोजी जौतुज जे ले ाही तरी सतत गिंमिती ज रजाऱ्या स्त्रियांचे प्रतिज म्हजू हे वास्प तीदर्शज शीर्षज उचित ठरते.

संदर्भ ज्रथ :-

१. जजेश देशमुज - ज्रामीज समाजः जीवा व साहित्य, स्वरुप प्रज ाशा , औरंजाबाद, २०००(पृ. २६०)
२. महाराष्ट्र साहित्य पत्रिज - ज्रामीज साहित्य विशेषांज , जुलै-डिसे. १९८०, पृ. ४४-४५
३. प्रतिष्ठा - मे - ऑजस्ट १९९७, औरंजाबाद, पृ. ८
४. द.ता. भोसले, घर-शिवार, संपा. प्रा. चंद्रजु मार ालजे, औरंजाबाद १९९९ पृ. १०५
५. बोराडे रा.र. - ज्रामीज साहित्य चळवळ आजि आम्ही, संपा. वासुदेव मुलाटे स्वरुप प्रज ाशा , व्दि. आ. २००५ पृ. ६०
६. बाबुराव उपाध्ये - ज्रामीज साहित्यातील स्त्रीचित्रज - सेहवर्धा प्रज ाशा, पुजे
७. प्रतिष्ठा - औरंजाबाद, रा.र. बोराडे विशेषांज
८. जंजधरपाटील - ज थामीमांसा, आणुभ, दिवाळी, सष्टे. डिसे. १९९१ पृ.१०७
९. प्रतिष्ठा - मराठवाडा साहित्य परिषद रा. रं बोराडे विशेषाज , मे - ऑजस्ट १९९७